

Dosarul nr. 1ra-324/22
1-21001697-01-1ra-04032022

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

20 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători– Țurcan Anatolie, Toma Nadejda, Cobzac Elena, Plămădeală Ghenadie,

a judecat fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2021, în cauza penală în privința lui

Gîlcă Ionuț, XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.01.2021-23.03.2021;

Instanța de apel: 19.04.2021 – 16.12.2021;

Instanța de recurs: 04.03.2022– 20.12.2022.

a c o n s t a t a t:

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei sediul Central, din 23 martie 2021, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, Gîlcă Ionuț, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(4) Cod penal la 3 ani închisoare în penitenciar de tip deschis pentru bărbați, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În conformitate cu prevederile art.90 Cod penal, executarea pedepsei principale a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 5 ani.

S-a încasat de la inculpat, în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 960 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *în fapt* că, Gîlcă Ionuț pe 21 septembrie 2020, în jurul orei 11:00, conducând automobilul de model „BMW 525”, cu numere de înmatriculare XXXXX, pe strada Eliberării din orașul Orhei, în direcția restaurantului „Chateau Vartely”, avându-i în calitate de pasageri pe XXXXX, XXXXX și XXXXX, fără a deține permis de conducere și fiind în stare de ebrietate alcoolică cu concentrația de alcool în sânge de 1,48 g/l, provocată în urma consumului de alcool, fiind afectată capacitatea de conducere a vehiculului ca rezultat al consumului de alcool, deplasându-se cu o viteză sporită, încălcând cerințele pct. 45 alin (1) lit. a), b), d), al Regulamentului circulației rutiere, nu a ținut cont de starea sa psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, nu a manifestat prudență sporită și nu a ținut seama de situația rutieră existentă la momentul deplasării- sector de traseu cu vizibilitatea redusă, porțiune de traseu în curbă, deci nu a luat măsurile corespunzătoare situației rutiere la deplasarea pe acest sector de drum, ca urmare, nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului, a derapat de pe traseu și a comis tamponare într-un copac, de pe dreapta carosabilului.

În rezultatul tamponării, pasagerii autoturismului de model „BMW 525”, cu

numere de înmatriculare XXXXX, XXXXX, XXXXX și XXXXX, s-au ales cu vătămări corporale după cum urmează: lui XXXXX, vătămări corporale grave periculoase pentru viață sub formă de traumatism craniu-cerebral închis manifestat prin contuzie cerebrală minoră; fractură închisă de os frontal; hemoftalm traumatic a ochiului drept; plăgi multiple a feței cu defecte de țesuturi; lui XXXXX vătămări corporale medii sub formă de fractură închisă de os radial stâng în loct tipic; lui XXXXX vătămări corporale ușoare sub formă de plagă contuză front-parietală pe stânga.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut *în drept* că, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(4) Cod penal - „*încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a provocat din imprudență o vătămare gravă și medie a integrității corporale și a sănătății, acțiuni săvârșite în stare de ebrietate*”.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Gîlcă Ionuț să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(4) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis pentru bărbați, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, calificarea stabilită de către instanța de fond este una corectă, însă pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă, sentința în această parte urmând a fi casată.

La aplicarea pedepsei inculpatului, procurorul a menționat că, instanța de fond a desconsiderat personalitatea autentică a acestuia, persoană care anterior a comis o infracțiune intenționată, însă cauza penală a fost încetată pe motiv de împăcare a părților, nu a luat în considerație gradul prejudiciabil al infracțiunii de care este învinuit, de personalitatea inculpatului, consecințele infracțiunii, soldate cu vătămarea integrității corporale a trei persoane, una dintre care gravă și alta medie, de faptul că inculpatul la momentul producerii accidentului de circulație se afla în stare de ebrietate alcoolică, cu concentrația de alcool în sânge de 1,48 g/1, nefiind deținător al permisului de conducere.

Astfel, toate acestea expuse supra fac oportună aplicarea față de inculpat a unei pedepse legate de privarea acestuia de libertate ca să fie atins scopul pedepsei penale.

Prin urmare, a considerat că, pedeapsa penală stabilită inculpatului nu-și va atinge scopul său primordial de a preveni și a combate comiterea de noi infracțiuni atât din partea persoanelor vinovate, cât și din partea altor persoane.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2021, apelul procurorului a fost respins ca nefondat.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, prima instanță, corect, a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul Gîlcă Ionuț a comis anume infracțiunea imputată.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a ținut cont că, Gîlcă Ionuț a comis o infracțiune care conform art.16 alin.(4) Cod penal în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, face parte din categoria celor grave, fără antecedente penale (revendicare f.d.73), a recunoscut vinovăția integral în faptele incriminate, sincer se căiește în cele săvârșite, înaintând o cerere de examinare a cauzei penale în temeiul art. 364¹ Codul de procedură penală, la

evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, se caracterizează pozitiv (f.d.76).

Totodată, s-a reținut în calitate de circumstanță atenuantă, săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 de ani și restituirea părților vătămate a prejudiciului cauzat, prima instanță apreciind această circumstanță prin prisma prevederilor art.79 Cod penal, ca fiind circumstanță excepțională.

Subsecvent, instanța de apel a considerat relevant faptul că, inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer, se caracterizează pozitiv, a recuperat prejudiciul părților vătămate, astfel încât raportând ansamblul de împrejurări expuse supra, instanța de apel a constatat că, solicitarea procurorului de aplicare în privința inculpatului, a celei mai drastice pedepse, și anume pedeapsa sub formă de 3 ani închisoare, este lipsită de temeii și nu se regăsește în circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului.

Instanța de apel a conchis că, instanța de fond a numit o pedeapsă corectă și echitabilă în privința lui Gîlcă Ionuț, care va atinge scopul legii penale, va restabili echitatea socială, va corecta condamnatul și va preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane, motiv pentru care, analizând temeiurile nominalizate în raport cu motivele invocate în apelul declarat, s-a constatat că acesta nu își găsește confirmarea la judecarea apelului, neexistând motive temeinice de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei or, nu se atestă nici o premisă pentru a aplica față de inculpat o altă pedeapsă.

Mai mult, argumentele formulate de către acuzatorul de stat precum că la baza judecății sunt alte cauze care ar indica la personalitatea făptuitorului și săvârșirea mai multor infracțiuni de către ultimul, în viziunea instanței de apel nu pot fi reținute, ținând cont în mod prioritar de principiul prezumției nevinovăției unei persoanei.

5. Procurorul în temeiul art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale procurorul menționează că, instanța de apel în mod eronat a interpretat și aplicat pe caz prevederile art.75 Cod penal și la alegerea și aplicarea pedepsei numite lui Gîlcă Ionuț nu a ținut cont de circumstanțele prezentei cauze penale și consecințele survenite, în special și acel impact al faptei avut loc asupra părții vătămate, constatând în mod eronat oportunitatea diminuării pedepsei aplicate spre minimul sancțiunii, care va asigura atingerea scopurilor prevăzute de art.61 Cod penal.

În același sens, acuzarea consideră că concluzia instanței de apel este neîntemeiată și pripită, care urmează a fi casată deoarece potrivit prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Prin urmare, de comun cu cele mai sus menționate, urmează a fi remarcat că pe caz, acuzarea consideră că instanța de apel în mod eronat a raportat circumstanțele prezentei cauze la normele penale și procesual-penale.

Acuzarea consideră că, pe parcursul examinării cauzei penale în instanța de apel, nu au intervenit careva circumstanțe ce ar combate motivele aduse de procuror invocate la individualizarea pedepsei propuse a fi numite și prin urmare, instanță de apel nu avea careva temeii respingătoare a acestor argumente.

Astfel, instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei penale în

conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor în vigoare.

Prin urmare, acuzarea atestă că pe caz, instanțele inferioare au admis acea dublă valență la interpretarea unora și aceluiași circumstanțe atenuante, având în vedere că a interpretat acele circumstanțe atenuante identificate atât la diminuarea pedepsei cât și la aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

De comun cu cele sus-menționate, acuzarea constată că instanțele de fond nu au luat în considerație nici modul în care a fost comisă infracțiunea de către Gîlcă Ionuț, or, analizând cele relatate de părțile vătămate, de comun cu faptul că inculpatul a săvârșit această faptă în stare de ebrietate alcoolică, el a comis aceste acțiuni cu o intenție directă, prin urmare fiind conștient de pericolul ce îl creează atât pentru persoanele transportate în automobilul condus cât și pentru ceilalți participanți la trafic.

6. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, consideră că acesta urmează a fi admis parțial, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul și să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit constată că, titularul acestuia invocă temeiul pentru recurs stipulat la art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Din conținutul recursului rezultă că, partea acuzării este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și critică decizia, în partea ce ține de stabilirea pedepsei inculpatului.

Verificând legalitatea deciziei instanței de apel sub acest aspect, Colegiul penal lărgit constată că, la examinarea apelului în partea stabilirii pedepsei, instanța nu a respectat întru totul prevederile art.414 alin.(1), 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de recurs reține că, prin sentința Judecătorei Orhei sediul Central, din 23 martie 2021, în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, Gîlcă Ionuț, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(4) Cod penal la 3 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis pentru bărbați, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, fiindu-i aplicată o pedeapsă condiționată pentru un termen de probă de 5 ani, prin prisma art.90 Cod

penal.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2021, apelul procurorului, a fost respins ca nefondat și menținută sentința fără modificări.

Astfel, instanța de recurs opinează că, instanțele ierarhic inferioare corect au calificat acțiunile inculpatului dar greșit au considerat de a aplica o pedeapsă cu derogare de la principiile procesual penale, fapt ce a condus la o soluție eronată, regăsindu-se în speță temeiul invocat de procuror în cererea sa de recurs.

Cu referire la cele ce preced, Colegiul penal lărgit consideră că, instanțele inferioare greșit și-au motivat soluția privind individualizarea executării pedepsei în privința inculpatului și nu au pătruns în esența problemei de fapt și de drept, eronat aplicând în privința acestuia dispoziția art.90 Cod penal.

Discordanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării pedepsei cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

În acest context, instanța de recurs amintește că, potrivit prevederilor art.75 Cod penal, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Luând ca bază aceste prevederi ale legii penale și soluționând chestiunea cu privire la vinovăția inculpaților, de jure și de facto, instanța de judecată urmează să constate dacă s-au confirmat sau nu temeiurile prevăzute de legea penală pentru a-l supune pe inculpat răspunderii penale și decide asupra cuantumului pedepsei care urmează a se stabili acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, prevăzute de art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială.

Aplicarea unei pedepse inechitabile poate avea drept consecință violarea drepturilor omului protejate de Convenția Europeană.

Colegiul penal remarcă la acest capitol că, principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art.art.62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite.

Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit de împrejurările în care fapta a fost săvârșită, de urmările produse sau care urmau a se produce.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor

penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

Ulterior, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii pedepsei închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe o perioadă de probațiune stabilit de instanța de judecată.

Pe cale de consecință, raportat la considerentele expuse supra, Colegiul penal lărgit remarcă faptul că, aplicarea prevederilor art.90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea săvârșită de el este un incident în viața acestuia.

Prin urmare, în sensul legii, în afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța trebuie să dea o motivare suplimentară, din care considerente s-a concluzionat că nu este rațional ca inculpatul să execute real termenul pedepsei stabilite.

Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

În speță, reieșind din soluția adoptată de instanța de apel, se constată că la stabilirea și aplicarea pedepsei în privința inculpatului, instanța de apel nu a ținut cont în deplină măsură de scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art.art.61, 75 Cod penal, nu a ținut seama de circumstanțele reale ale cauzei, circumstanțe care fiind analizate, per ansamblu, nu permit instanței stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei stabilite inculpaților, nu este în dezacord cu principiul proporționalității având în vedere faptele săvârșite și urmările produse.

Mai mult, Colegiul penal lărgit accentuează că, raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului, ceea ce în cauza deferită judecății nu se constată.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- împrejurările și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;

- starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii;
- motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal;
- nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Din textul deciziei instanței de apel rezultă că, aceasta a motivat dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate inculpatului menționând că el

se poate corija și educa fără izolarea acestuia de societate, ceea ce se consideră de către instanța de recurs drept o concluzie eronată, care nu poate fi menținută.

Or, ca agravare a situației condamnatului se înțeleg situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt alineat nou, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsă prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuă; situații de învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început ori orice altă modificare a învinuirii, care afectează dreptul inculpatului la apărare.

În susținerea raționamentelor sale, instanța de recurs notează, că potrivit lucrărilor dosarului, inculpatul, deși a săvârșit o infracțiune din imprudență, adică cea prevăzută la art.264 alin.(4) Cod penal, această faptă prejudiciabilă a fost comisă în varianta agravată și anume în stare de ebrietate, și care a provocat vătămarea gravă a integrității corporale, care potrivit art.16 alin.(4) Cod penal, este o infracțiune gravă, atentând la relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier, care pe cale de consecință subsidiar a afectat și relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei, în urma cărora a survenit vătămarea integrității corporale după cum urmează: lui XXXXX - vătămări corporale grave periculoase pentru viață sub formă de traumatism craniu-cerebral închis manifestat prin contuzie cerebrală minoră; fractură închisă de os frontal; hemoftalm traumatic a ochiului drept; plăgi multiple a feței cu defecte de țesuturi; lui XXXXX - vătămări corporale medii sub formă de fractură închisă de os radial stâng în loct tipic; lui XXXXX - vătămări corporale ușoare sub formă de plagă contuză front-parietală pe stânga.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit reține că, instanțele de fond nu au învederat în măsură deplină modalitatea comiterii faptei prejudiciabile și consecințele produse, de către inculpat, ce s-au soldat cu vătămarea gravă a integrității corporale.

Deși, la caz, au fost reținute circumstanțe atenuante cum ar fi recunoașterea vinei și recuperarea benevolă a prejudiciului, lipsa circumstanțelor agravante, caracteristica pozitivă a inculpatului la locul de trai, lipsa antecedentelor penale, existența informației precum că, inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, lipsa în acțiunile lui a recidivei de infracțiuni, circumstanțe ce au stat și la baza stabilirii pedepsei mai aproape de limita minimă sub formă de închisoare, prevăzută de legea penală, totuși aceste circumstanțe nu sunt incomensurabile, în raport cu urmările prejudiciabile survenite, adică vătămarea gravă a integrității corporale.

În astfel de circumstanțe aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, nu este proporțională cu faptele prejudiciabile săvârșite de inculpat.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit conchide că, recursul declarat de procuror urmează a fi admis, casată parțial decizia instanței de apel în latura penală, în partea stabilirii pedepsei și dispusă rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În acest context, Colegiul penal lărgit conchide că, la noua rejudecare a cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art.436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, având obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate și în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă

prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

d e c i d e :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2021, în cauza penală în privința inculpatului *Gîlcă Ionuț*, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei și dispune rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest decizia contestată, se menține.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată în partea în care a fost dispusă rejudecarea, în rest este irevocabilă, pronunțată integral la 09 februarie 2023.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda

Cobzac Elena

Plămădeală Ghenadie